

*„Neboť Bůh tak miloval svět,
že dal svého jediného syna,
aby žádný, kdo v něho věří
nezahynul, ale měl život věčný.“*

/JAN 3, 16/

Obsah:

Zamyšlení	3
Kalendárium farnosti a střediska	4
(Ne)obyčejní lidé naší farnosti	6
Laskavý příběh	11
Měřím metr, no a co!	12
Máme se ještě rádi?	14
Senior klub	16
Nahlédnutí do společenství	17
Okénko do střediska	19
Co proběhlo ve farnosti	22
Zázraky všedních dnů	27
Don Bosco	28
Od ucha k uchu	29
Letem světem	30

Významné dny:

Křty:

Matěj David	11. 1. 2009
Jakub Jiří Honec	11. 1. 2009
Vojtěch František Kočenda	11. 1. 2009
Tereza Novotná	18. 1. 2009
Anna Kašparová	8. 2. 2009
Eliška Božena Ludmila Rychlíková	8. 2. 2009
Julie Šuláková	8. 3. 2009
Adéla Vavříková	8. 3. 2009
Jan Stoklasa	8. 3. 2009

Církevní sňatky:

Vladimír Putna a Dana Štouračová	17. 2. 2009
----------------------------------	-------------

Pohřby:

Eva Gajdošíková	+ 15. 1. 2009
MUDr. Jaroslav Foltýn	+ 2. 3. 2009

Príspevky pro další číslo časopisu podávejte prosím do uzávěrky 25. 5. 2009.

Návrhy a připomínky k časopisu odevzdávejte do schránky v kostele nebo na farní úřad pod značkou „ŽABOKUK“.

Název periodického tisku: Žabokuk. Periodicita vydávání: čtvrtletník. Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 17501.
Místo vydávání: vydává Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Pomocnice, Foerstrova 3088/2, 616 00 Brno–Žabovřesky, IČ: 265 212 70.
Texty: Jan Šlachta, Milena Alday Delgado, Lucie Kučerová, Petr Polanský, Zdeňka Wajdová a členové pastorační rady.
Korektury: Lucie Kučerová. Sazba a grafická úprava: Markéta Hudečková. Foto: Petr Polanský, archiv středisko, farníci.
Tisk: tiskem.cz. Redakce si vyhrazuje právo na úpravu příspěvků.
Kontakty: **farnost@brno.sdb.cz, stredisko@brno.sdb.cz, www.brno.sdb.cz, tel.: 541 213 110**
NEPRODEJNÝ, k vyzvednutí v kostele a na vrátnici střediska mládeže.

Velikonoční přání

Každoroční období postu a velikonoce je doprovázeno tím, na co už jsme si zvykli a co nám připadá téměř samozřejmé:

- naděje, že po dlouhé zimě přijde jaro a léto
- naděje, že odpočínutá, probuzená a zrno ukrývající země spolu s lidskou prací přinese bohaté plody a ovoce
- k tomu navíc ještě přibývá naděje, že také ekonomika a hospodářství nejenom naší země se vyléčí z krize a nastane opět doba oživení.

Pro nás křesťany je tady ještě jedna naděje, která překonává všechny ostatní. Je zaznamenána v evangeliích na mnoha místech, pro čtenáře tohoto farního zpravodaje vybírám jedno z nich:

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3,16)

Nelze tvrdit, že by naše země podobně jako celá Evropa v těchto dnech prožívala „křesťanské jaro“. Víra v Ježíšovo velikonoční vítězství se zdaleka nešíří v takové míře jako v jiných částech světa, např. v Africe nebo Jižní Americe. To nám však nemůže zabránit, abychom se stále víc otevírali Boží lásce. Vzorem a příkladem nám může být misionář a apoštol sv. Pavel, o kterém čteme, že působením Boží lásky se stal „všechněm vším, aby získal alespoň některé.“ Růst víry, naděje a lásky, radost z hlásání Krista, ukřižovaného a vzkříšeného.

Přeje Josef Klinkovský a Komunita Salesiánů

DUBEN

4. 9,00 setkání mládeže s biskupem – katedrála Petrov
15,00 – 18,00 duchovní obnova farnosti – kostel PMP
- Svatý týden :
5. **Květná neděle** – 9:00 průvod do kostela /kočičky, zlatý déšť/
8. Velikonoční tvoření
9. **Zelený čtvrtek** – mše sv. 18:00 hod. + adorace v Getsemanské zahradě
10. **Velký pátek** – 15:00 křížová cesta, 18:00 velkopáteční obřady
11. **Bílá sobota** – adorace u Božího hrobu po celý den – dle rozpisu 20:00 hod.
vigilie – křest dospělých
12. **Boží hod velikonoční** – nedělní pořad bohoslužeb 19:00 hod.
– Te Deum a sv. požehnání
13. **Pondělí velikonoční** – mše sv. v 7:30 a 18:00 hod.
17.–19. Dny salesiánské spirituality
23. Bířmování 18:00 hod. – otec biskup Vojtěch
30. Setkání animátorů
30.–3.5. Víkend pro animátory

KVĚTEN

1. Začátek májových pobožností – (středa, pátek, neděle)
6. **Svátek sv. Dominika Savia**
10. První sv. přijímání
15. Začátek novény k PMPK
22. Začátek novény k Duchu Sv.
23. **Den farnosti** 10,30 mše sv. , společný oběd a program
(pozvání farnosti Líšeň)
24. **Slavnost Panny Marie Pomocnice křesťanů** – nedělní pořad bohoslužeb
17:00 hod. – Te Deum, litanie – sv. požehnání
28. Animátorský večer
31. Dětský den

ČERVEN

- 6. Akce pro děti v diecézi
- 6. Pout' farnosti + Líšeň (Křtiny)
- 8. Základní balíček kroužků k zápisu
- 14. Závěrečná akademie
- 18. Animátorské roznění
- 19. Ukončení činnosti všech kroužků
- 20. Akce pro děti v diecézi
- 20. Pout' dětí z náboženství
- 22.–30. Zaměstnanci – plánování
- 25.6. Zakončení školního roku mší sv. v 18:00 hod.
- 29. Závěrečný táborák

30. března oslaví kulaté jubileum náš pan jáhen Václav Kelnar. Možná budete jako já počítat několikrát, jestli opravdu slaví tolik desítek, nechce se věřit, že s takovou vitalitou je ročník 1929. K našemu rozhovoru jsme se oba drali jako psolavci závějemi sněhu, pan jáhen s čerstvým výronem kotníku, já s neovladatelným kočárkem.

Odkud pocházíte?

Jsem z Hané, z Troubek u Přerova. V roce 1997 se přes ně přehnala povodeň, z mého rodného domu nic nezbylo, přišel jsem o veškerý majetek, všechny fotografie. Ještě, že se toho nedožila maminka, zemřela o rok dříve. U nás v Troubkách padlo na 300 stavení. Můj bratr pak postavil nový dům, ale už menší.

Jaká byla vaše rodina?

Jsem nejstarší z deseti dětí. Je nás šest děvčat a čtyři chlapci. Mezi mnou a mou nejmladší sestrou je rozdíl 17 let. Všichni ještě žijí, až na jediného bratra Antonína, který bohužel zahynul na Slovensku ve věku 22 let na vojně, nehoda tanku v roce 1955. Tehdy byly velké rodiny, sama maminka byla také z deseti dětí, tatínkova sestra měla dětí devět, osm dcer a posledního chlapce. Máme se se sourozenci moc rádi, třikrát za rok se všichni setkáváme, např. i na Hostýně, držíme pohromadě a pomáháme si.

Jaké jste dostali vzdělání?

Moje sestry mají všechny maturitu, vesměs na školách ekonomického směru, bratři se vyučili. Jít studovat nebylo tehdy automatické, například já jsem šel z celé třídy jako jediný.

Jak se tehdy žilo na hanáckém venkově?

Byli jsme zemědělská rodina, vlastnili jsme padesát měřic pole (*poznámka M.A.D.: jestli stejně jako já zholda netušíte, co je vůbec tzv. měrice, tak jest to stará rakousko-uherská jednotka, 50 měřic je 9,5 hektaru*). Nouzí jsme netrpěli, mívali jsme plnou komoru mouky, máku, každý rok se zabíjela dvě až tři metráková prasata. Po válce, když jídlo bylo na příděl na potravinové lístky, posílala maminka jídlo do salesiánských ústavů.

Jaké máte vzpomínky na rodiče?

Moji rodiče byli velmi pracovití a zbožní, měli krásné manželství, plné úcty a vzájemné lásky, nikdy jsem je neviděl se hádat. Práce bylo mnoho, maminka někdy vstávala i ve tři ráno, a když jsme se my děti probudili, tak už bylo napečených pět plechů buchet. Jinak vstávala okolo páté ráno na dojení, mlékárna mléko v šest vyzvedávala. Naše krávy dávaly každá až 30 litrů mléka, celkem tedy ručně musela s tatínkem nadojit i 100 litrů mléka. Ostatně, naše krávy byly tatínkova chloubka, měl je zapsané i v plemenné zemské knize.

Byli jste věřící rodina?

Víra se v rodině opravdu žila, rodiče nám šli příkladem, modlili jsme se společně ráno i večer, před jídlem i po jídle. V postní době se každý den společně modlil růženec, rodiče se snažili chodit na mši svatou i ve všední den, pokud jim zbyla troška času. Však jsme si víru uchovali všichni sourozenci. Výuka náboženství bývala ve škole každý druhý den, známky z chování a z náboženství byly nejdůležitější, když bychom neměli jedničku, tak by následoval výprask. Na venkově tehdy chodili do kostela všichni, ateistů moc nebylo.

Kam jste šel studovat?

Na salesiánské chlapecké gymnázium do Fryštáku. Předcházela tomu jedna z mnoha „náhod“, které se mi v životě staly. Chodil jsem do páté třídy, když mne jednoho dne tatínek poslal vyhrnout kravám koryto. Bylo to na podzim, kdy se krmilo tzv. skrajkami z řepy, které už kvasily a tudíž dost zapáchaly. Proto jsem si uvázal přes nos mamčin šátek. Když to otec uviděl, zavolal maminku a stručně poznamenal, že „z toho kluka zemědělec nebude“. Bylo mi pouhých 11 roků, když jsem tedy v roce 1940 nastoupil ve Fryštáku do primy. Zprvu se mi po rodičích a sourozencích stýskalo, domů se nejezdilo často, ale za chvíli jsem si na spolužáky zvyknul a v salesiánském ústavě jsem našel šťastný domov.

Jenže to už začala válka?

Po třech letech studia Němci zabrali náš ústav. Dva ročníky se k dalšímu studiu přestěhovaly do velké vily u Příbyslavi, byly to dva velmi romantické roky v lůně krásné přírody

daleko od civilizace. Zde jsme se dočkali konce války. Že jsme všichni přežili, je zázrakem, vděčíme za to mimořádné ochraně Boží. Lesy byly po válce plné partyzánů, opuštěných koní i tanků, munice, kterou nás Rusi donutili sbírat společně s odhozenými zbraněmi a granáty bez jakéhokoliv dodržování bezpečnosti.

Kdy vás napadlo stát se salesiánem?

V roce 1945 jsem nastoupil do noviciátu, o rok později jsem složil časné sliby a stal se salesiánem, v roce 1949 jsem maturoval. U salesiánu byl zvyk tzv. asistence, dnes se tomu říká animátoři, což obnášelo tříletou pedagogickou praxi. Byl jsem poslán do Ostravy, na učňovský internát, kde jsem měl na starosti asi 50 chlapců.

Jak tato praxe v praxi vypadala?

Odpoledne po škole jsem s nimi hrál různé sporty, rozuměli jsme si a myslím, že mne měli kluci rádi. Tehdy jsme ještě museli my salesiáni chodit celý den v klerikách, takže po fotbale jsem se šel vysprchovat rovnou tak jak jsem byl, i s klerikou, jak jsem byl celý zpocený...

Ale tato idyla neměla dlouhého trvání.

V noci ze 13. na 14. dubna 1950 přepadlo ostravský ústav komando vedené STB. Všechny nás brutálně odveklí do přistaveného autobusu, polepeného zvenčí plakáty, nesměli jsme si vzít nic osobního, nikdo nám nesdělil, kam nás odvázejí. Pamatuji si, jak mne vedle sedící esenbák se samopalem na klíně bedlivě pozoroval a pak suše pronesl: „Tak mladý a už takový zločinec!“ Byl chudák jistě pěkně zmanipulovaný stranou. Odvezli nás do kláštera v Oseku a tam jsme strávili v internaci 17 měsíců. Bachaři si tam ryby v rybníčkách stříleli samopalem. Na nákladácích nás vozili do fabriky Vichr v Duchcově, kde jsme ve zcela uzavřené hale a s ozbrojeným dozorem pracovali bez zaučení na různých strojích, málem jsem tam přišel na vrtače o prsty.

Jistě vás pak PTP neminulo?

V roce 1951 jsem byl odvelen na vojnu, k PTP do dolu Pokrok na Ostravsku. Prací na dole a školenými politruky se zde převychovali v „užitečné občany“ faráři, doktoři,

fabrikanti i velkostatkáři. Život to byl drsný, ale kamarádský, prožil jsem i hodně veselých příhod. Na druhou stranu ale během mé tříleté vojenské služby zahynulo 16 uhlobaronů, jak nám říkali. Léta jsem nebyl doma, neviděl rodiče. Když mne konečně v roce 1954 propustili, poté, co byla po Gottwaldově smrti vyhlášena amnestie a PTP byly zrušeny, zavolali mne spolubratři do Ostravy, kde jsem si našel místo knihovníka na univerzitě. Věnoval jsem se studiu teologie a práci s mládeží, hrál jsem na varhany v kostele Sv. Josefa.

Trocha odpočinku před bouří?

Po maďarské revoluci v roce 1956 to netrvalo dlouho a v dubnu následujícího roku mě přímo v práci přišli zatknout. Nezapomenu na vyděšené pohledy děkana a jeho sekretářky. Mým novým obydlím se stala na tři měsíce samotka v ostravské věznici. Před porotou jsem se sešel s osmi spolubratry. Následoval Pankrác a Jáchymov. V táboře Rovnost těžili uran političtí vězni, nás bylo na pokoji 24, a naše tresty dohromady sečtené daly 468 let. O nedělích jsem byl pověřen tajným výborem katolického vedení přednést skupince věřících muklů texty mešní liturgie a podat sv. přijímání. Texty se přepravovaly v botách, musel jsem se je naučit z paměti. Na táboře byl jediný tajně vysvěcený kněz, který na dole odsloužil mši sv. Později byl ale vyzrazen, hodně zbit a odveden jinam.

Po propuštění asi nebylo lehké najít práci?

Nebylo. Na pozvání spolubratří jsem přišel do Brna, kde jsem nastoupil jako stavební dělník u Průmyslových staveb. Večery jsem trávil studiem jazyků na jazykových školách, kde se nekádrovalo. Postupně jsem složil státnice z němčiny a angličtiny. Když se mi ještě podařilo při manuální práci absolvovat večerní stavební průmyslovku pro maturanty z jiných škol a později podnikový vysokoškolský stavební institut, byl jsem „dočasně“ přes tuhý odpor strany přefázen od lopaty do projekce jako rozpočtář. Podnik totiž měl mnoho zakázek pro Sýrii, Irák, Irán, Egypt, NDR, Sovětský Svaz atd. a potřeboval zpracovávat projektovou dokumentaci v angličtině, němčině, ruštině. Brzy jsem se zapracoval a získal důvěru vedoucích.

Ve volných chvílích jsem nepřestal nadále se vzdělávat studiem jazyků a teologie. Při politickém uvolnění v r.1969 jsem na výzvu P. Miši odjel do Litoměřic, kde jsem po dvou letech řádného studia zdárně dokončil 4. a 5. ročník teologické fakulty a přijal jáhenské svěcení. Na radu spolubratra, biskupského sekretáře ThDr. Trochty, jsem po nástupu tvrdé normalizace zatím nepřijal kněžské svěcení. Vrátil jsem se do projekce i do brněnské komunity starších spolubratří. V jejich společenství jsem prožil mnoho krásných chvil veselého salesiánského života. Dodnes na ně s vděčností vzpomínám. Ať je Bůh na věčnosti bohatě odmění za jejich příkladnou věrnost Don Boskovi i celému salesiánskému dílu. Po roce 1989 jsem se od počátku zapojoval do všech akcí výstavby kostela, domu komunity i střediska mládeže. Od r. 1998 z pověření Otce biskupa Vojtěcha i oficiálně

sloužím jako jáhen v naší farnosti P. Marie Pomocnice. Celý můj pestrý život probíhá v režii Boží. I v těch nejtěžších situacích jsem vždycky živě cítil Boží blízkost. A tak, i ty někdy méně slunné dny byly prozářeny jeho láskou. A tím byly všechny krásné. Za to jsem Bohu vděčný. A děkuji také všem spolubratřím, celému našemu farnímu společenství, za modlitby a vzájemné porozumění a pomoc při plnění úkolů, které nám Bůh, na společné cestě ke spáse, ukládá.

Děkuji našemu milému jubilantovi Václavu Kelnarovi za rozhovor a přeji mu do dalších dekád vedle Božího požehnání i pevné zdraví, mnoho sil a dobrou náladu. Zároveň bych Vám pane jáhne chtěla jménem všech žabovřeských farníků srdečně poděkovat za Vaši obětavou službu ve farnosti a na salesiánském díle a těším se, že zvučně „Jděte ve jménu Páně“ bude ještě dlouho kostelem pevně znít, tak jako doposud.

Za rozhovor děkuje: M. A. D.

Moje sestry jsou dračice, které si uměly v životě poradit. V pozadí my kluci, chybí jen bratr Jan.

Spolužáci s Fryštáku, vlevo sedí spolužák, P. Josef Malúš, který působí v Českých Budějovicích, chybí P. Pekárek. Scházíme se každý rok, za komunistů tajně, poslední roky ve Slušovicích, snad žádný rok jsme nevynechali.

Věrně slouží při oltáři
jeho oči stále září,
ve volnu i při práci,
je pro každou legraci.
Všichni ho zde rádi mají,
ať jsou starší nebo mladí.
Kdo to je?
Náš václav jáhaen,
bohu díky za něj.
amen

autor: J. Š

Tísnily se mezi vstupními dveřmi – dvě děti v roztrhaných kabátech, ze kterých už dávno vyrostly. „Máte nějaké staré noviny paní?“ Měla jsem na spěch. Chtěla jsem je odbýt – dokud jsem si nevšimla jejich nohou. Tenoučké sandálky měly promočené studeným deštěm. „Pojďte dál, udělám vám šálek horkého kakaa.“ Nic neřekli. Jejich nacucané sandálky zanechávali stopy na kamenné podlaze.

Podala jsem jim kakao a toast namazaným džemem, abych je obrnila proti venkovnímu chladu. Pak jsem se vrátila do kuchyně a znovu jsem začala dělat rozpočet pro domácnost...Dolehlo na mě ticho v předním pokoji. Nahlédla jsem dovnitř. Holčička držela v rukou prázdný hrneček a dívala se na něj. Chlapec se monotónním hlasem zeptal: „Paní...jste bohatá?“ „Já a bohatá? Vůbec ne!“

Pohlédla jsem přitom na ošuntělé potahy a vybledlý koberec. Holčička umístila šálek zpět na talířek – velmi opatrně. „Vaše šálky patří k podšálkům.“ Její hlas zněl hladově, ne však hladem po jídle. Pak odešly, chránily se před větrem svazky novin. Nepoděkovaly. Nebylo třeba. Udělaly mnohem víc. Prosté modré keramické hrníčky a talířky. Ale patřily k sobě. Zkusila jsem brambory a zamíchala omáčku.

Brambory s hnědou omáčkou, střecha nad hlavou, můj muž s dobrou stálou prací – tyhle věci k sobě taky patřily. Odtáhla jsem židle od ohně a uklidila obývací pokoj. Blátivé stopy malých sandálků byly v mém srdci stále živé. Nechala jsem je tam. Chtěla jsem je tam mít pro případ, kdybych zapomněla jak jsem bohatá.

*Z knihy Jacka Canfielda
Slepičí polévka pro duši*

Velikonoční inspirace

Přemýšlíte nad tím, jak letos více dětem přiblížit tyto svátky? Jak jim ukázat skutečnou stránku Velikonoc? Ze všech stran se na nás valí velikonoční zajičci, kuřátka, malovaná vajíčka, v lepším případě krásně nazdobený beránek na stole. Všude je slyšet o nadcházejících svátcích jara, ale v tom všem se nějak ztrácí pravá podstata těchto svátků. Pro mnohé ukřiování a následné zmrtvýchvstání Krista je prostě nezajímavé. Pro obchodní řetězce zcela nevhodný artikl na reklamu. Podat pravdivě našim dětem pravý význam těchto svátků není vůbec jednoduché, a proto jsme tady s naší inspirací. Pokusíme se dětem Velikonoce zprostředkovat tvůrčím způsobem, vytvořit místo Ježíšova pohřbení a zmrtvýchvstání – hrob, který bude připomínat co pro nás všechny Ježíš udělal.

Co budeme potřebovat:

- kameny různé velikosti
- na výrobu postav: bílý karton, alobal, špejle, fixy nebo pastelky, zbytky látek

Postup:

1 Vytvoříme si postavy

- na bílý karton si obkreslíme kontury těl postav, hlavy, ruce (pro všechny postavy stejné) a pro anděla křídla a límec
- celkem budeme vytvářet min. 4 postavy – 2 vojáky, anděla, ženu (která šla k hrobu)
- postavy vystříhneme a podle libosti vybarvíme (tady se můžete pořádně vyřádit!)
- poté slepíme tělo (aby šla postava postavit), dolepíme hlavu, ruce a andělovi křídla a límec
- vojákům vytvoříme z alobalu helmy a do rukou jim dáme špejli, kterou na konci obalíme alobalem (kopí)
- pro ženu vytvoříte ze zbytku látky šaty a šátek na hlavu

2 Z kamenů naaranžujeme hrob

- nezapomeňte na překrytí vchodu do hrobu velkým kamenem

3 Na Velký pátek před zavřený hrob postavte vojáky (obr. 1)

- tento den vysvětlíte dětem, co se stalo a proč před hrobem hlídají vojáci

4 A je tady velikonoční neděle (obr. 2)

- odvalte kámen
- „povaľte“ vojáky na zem
- na hrob postavte anděla

5 Poslední fáze – k otevřenému hrobu přichází žena (obr. 3)

- na obrázku máme sice jen jednu ženu, ale ideální je vyrobit tři (dle skutečnosti)

Máme se ještě rádi?

Slova kteréhokoliv kněze v kterékoliv chvíli, kdekoliv na světě: „Toto je mé tělo, které se za vás vydává. Toto je kalich mé krve která se za vás prolévá...” jsou ve stále plynoucím čase a v celém rozsáhlém prostoru vyjádřením jediného Ježíšova úkonu oběti a projevem její nevyčerpatelnosti.

Jestliže jsou slova proměnění zpřítomnění oběti vykonané v minulosti, čím byla tato slova, když je Ježíš vyslovil ještě před svým umučením? Též tím samým. Co Ježíš říkal jako člověk, říkal i jako Bůh. To znamená, že jeho slova byla pravdou v plném významu. Boží slovo totiž vždy působí to co vyjadřuje. Je vždy totožné s činem. Mohlo tedy stačit na naše vykoupení, protože bylo rozhodnutím, postojem, který nás zachránil. V této chvíli se Ježíš skutečně daroval celý. Darovat znamená obětovat.

Byli bychom mu však uvěřili, kdyby tento akt nebyl dokázal činem? Mohli bychom uvěřit v Ježíšovu lásku, kdyby ji neprojevil tak výrazně? *(Mohla by žena uvěřit v mužovu lásku, kdyby jí to nedokazoval projevy své pozornosti? Uvěřila by, že ji má rád pokud by jí to nikdy neřekl?)*. Nemohli bychom, protože posuzujeme podle sebe. Naše lidská slova totiž často nejsou totožná s činy. Bývají jen prázdným zvukem. Jak často říkáme, ba slibujeme něco, co nikdy neuskutečníme, a když přece ano tak v nejmenší možné míře. Markantní případ je Petrovo vychloubavé ujištění právě při Poslední večeři: „Pane s tebou jsem ochoten jít do vězení i na smrt!”

Víme, jak to dopadlo. Je to typické pro lidská slova, lidské sliby. My jsme však povoláni k jinému typu jednání. Náš bratr – Člověk Ježíš – nám ukázal, jak se má stát náš život PRAVDOU.

Naše slova musí pramenit z vnitřní pravdivosti a pak se musí stát činem. Jak by to dopadlo, kdyby Ježíšova slova proměnění, která současně vyjadřovala jeho sebe-darování, nebyla vycházela z upřímného vnitřního rozhodnutí a kdyby se byl pak rozhodl zachránit sám sebe, a ne nás! Kdyby jeho slovní projev lásky nebyl potvrzený skutkem? Kdyby se zachoval jako Petr?

Manželský slib byl slovním vyjádřením rozhodnutí pro úplné vzájemné sebeobdávání. Jak jej můžeme hodnotit nyní s odstupem času? Rozdíl mezi Ježíšovými a Petrovými slovy se ukázal za několik hodin. Komu nyní přišlo na mysl jako první partnerovo jednání a ne vlastní, je to obrázek toho, že ochota darovat se není v pořádku, vyžaduje rozhodně nápravu. Je třeba pouvažovat nad tím, kolik všelijakých rozhodnutí, slibů a ujištění o věrnosti a změně života jsme již dali. A kolik z nich jsme jich proměnili v činy?

JAKOU HODNOTU MÁ TEDY SLOVO
V NAŠEM ŽIVOTĚ?

*Převzato z knihy Victoria Montana
Postní zamyšlení pro manžele
připravil: J. Š*

Jak vyjít vstříc farníkům-seniorům...

Jak se cítí senioři v žabovřeské farnosti? A jak vyjít vstříc touhám a potřebám jejich duchovního života? Odpověď by u mnohých farníků mohla znít jako odtržená od tématu. Vodit do kostela často děti, chodit s nimi ke svátostem a pak také pečovat i nadále o onu inspirativní květinovou výzdobu...

Před vydáním tohoto čísla Žabokuku jsme v kostele oslovili několik starších lidí. Otázky zněly podobně jako ty z úvodu tohoto textu. Jak se ukázalo, senioři ze všeho nejvíc oceňují skutečnost, že je v Žabovřeskách kostel a fungující farnost, kam si mohou zajít na bohoslužbu. „Pro nás je velká výhoda, že tu kostel je, mše je ráno i večer, každý si může vybrat,“ zhodnotil například *pan Stanislav (76 let)*. Další aktivity jako kurzy jsou bonusem. Je dobře, že tu jsou, byť je každý nevyužije.

Například *paní Bohumila (62 let)* zůstává aktivně zapojená ve společenství své rodiny, přátel a sousedů. Do farních kurzů určených seniorům nechodí. „Napojení se na nové společenství je pro mě obtížné, nemám už na to síly. Ale jsem šťastná, že tu kostel je, vděčná za to, že se tady vytvořila silná komunita mladých lidí,“ řekla. Když vidí po kostele cupitat malé děti, naplňuje ji to nadějí. „Tíše sedím a raduju se z toho a děkuju za to, že to funguje.“

Paní Jarmilu (72 let) zase naplnilo radostí a nadějí únorové udílení svátosti pomazání nemocných. „Přišlo tam hodně lidí. Je to určité svědectví o seniorech ve farnosti,“ myslí si. Pro paní Jarmilu je duchovní život seniorů důležitým tématem, v důchodovém věku mají podle ní lidé na něj víc času než v době, kdy chodili do zaměstnání. Je jí proto líto, že řada seniorů nechává toto životní období po duchovní stránce nevyužito. „Lidé už nemohou číst, dívat se na televizi dlouho nevydrží, ale mohou se modlit. Vždycky si říkám, jak je to strašné, když v rodině není nikdo, kdo by se modlil. Přitom jsme té věčnosti už blízko,“ řekla.

Mnozí z farníků prožívají víru spíš ve svém nitru a mluvit o ní je pro ně obtížné. Farnost jim přináší společenství blízkých lidí, s nimiž se mohou podělit o své starosti, popovídat si s nimi. Občas zajdou na kurz určený starším lidem, o tamní duchovní atmosféře ale nemluví. „Trochu splkne, trochu se něco naučíme. Minule jsme se učili sudoku,“ řekla jedna z účastnic. Část lidí také využívá pohostinnosti farnosti jen občas – když přijedou do Brna na návštěvu a v neděli zajdou na mši. I hosté však citlivě vnímají místní farní společenství a snad ještě víc než místní také prostor kostela a výzdobu. Najdete je po mši tíše sedět v lavici, třeba, aby si prohlédli a zažili nový kříž. „V tomto kostele se cítím velice dobře. Vnímám společenství mladých lidí a líbí se mi květinová výzdoba. Vidím v tom láskyplnou péči o tento prostor,“ řekla *Miroslava ze Zábřeha na Moravě (50 let)*.

text: L. K.

Expedice YDYKSEB tentokrát v Jeseníkách aneb ženám a dětem od 15 let vstup zakázán!...

Dovolte mi podat krátkou zprávu o již 2. ročníku výpravy inspirované nejoblíbenější českou komedií minulého století aneb která parta chlapů a jejich dětí vyrazila do hor. Pravidlo je jednoduché: ženy od 15 let vstup zakázán! Z původního počtu 10 nadšených zájemců s 13 dětmi jich nakonec několik ztratilo odvahu a z důvodu nemoci či podobných výmluv svou účast vzdali. Vznikla tak skupinka 7+6, která si dopřála nezapomenutelné čtyřdenní dobrodružství v mlýně u Kročilů.

Pobyt to byl vpravdě ozdravný. Paní domácí, zdatná to kuchařka, nedala našim žaludkům vydechnout a lehce jsme nabrali to, co se některým složitě podařilo od Vánoc shodit. Děti užívaly sněhové radovánky, které úspěšně zahaly jejich splín z letošního nedostatku bílého poprašku, kterého do té doby v Brně moc nenapadlo. A nebýt hrozících omrzlin, zpátky na penzion bychom je asi nedostali.

Nejen díky ryčnímu řádění, bezstarostným hrátkám a úspěšnému karnevalu byly děti naprosto spokojeny, ale i proto, že je nikdo nenutil k tak otravným věcem jako osobní hygiena nebo úklid hraček ;-). Jejich sladkým spánkem pak naopak začínal očekávaný program pro nás, chlapy, neboť dlouhé noční diskuze byly skutečně dlouhé a nejednou končily veselým zpěvem. Je neuvěřitelné, jak jsou vlastně chlapi ukecaní... to mi žena asi nikdy neuvěří. Celou zpáteční cestu jsem pak vymýšlel, jak své drahé polovičky naznačím, že bych si po této náramné dovolené potřeboval ještě pár dnů odpočinout.

text: paw

Když mě Milenka pozvala na návštěvu do jejich společenství maminek, hned jsem se začal těšit. Strávit čas jako jediný chlap mezi tolika krásnými ženami se nenaskytne každý den. Když jsem s tlukoucím srdcem v 20:00 hodin zvonil u Magdy Hranáčové, netušil jsem, že o mě neví (Milena to řekla všem, jen na Magdu zapomněla). Magda mě přesto s úsměvem pustila dovnitř se slovy „táta asi není doma“. „Já nejdu za tátou, ale na spolčo“. Magdin úsměv už byl o něco rozpačitější, přesto mi znovu nabídl, že se po tátovi zkusí přece jen podívat. Když jsem se začal svlékat a zouvat, už se Magda neusmívala vůbec, ale nakonec mě přece jen pozvala dál. Do příchodu Zdeňky, která našťásti přišla za chvíli, po mě stále nedůvěřivě pokukovala. Teprve teď se vše vysvětlilo a já byl jako host s důvěrou přijat.

Dozvěděl jsem se, že spolčo vzniklo asi před pěti lety a čítá v současnosti 8 maminek. Přesto jim práce, děti, nemoci či mimořádná událost málokdy dovolí, aby se sešly spolu najednou. Všechny se shodly, že vůdčí osobností a andělem v jedné osobě je Klárka Báčová, která však pro nemoc svých dětí tentokrát nemohla přijít. Scházejí se každý týden, jednou v úterý a podruhé v pátek, vždy dopoledne i s dětmi a teprve jednou za tři týdny se jim podaří sejít večer samy. Společenství s dětmi jsou samozřejmě také přínosná a to jak pro děti, tak pro mamky samotné, ale má to i svá úskalí. Zatímco se mamky sdílí se svými starostmi, nebo zpívají radostné písně k Boží chvále, jejich drobotina se baví po svém. Jednou si z koupelny udělala bazén, podruhé si hrála na včelaře a stáčela med se sklenic přímo na koberec. A tak tou pravou oázou v poušti všedních dnů bývá často právě setkání ve středu večer, kterého jsem mohl být tentokrát účasten i já.

Po Zdence přišla Miki, potom Jitka a nakonec se přikulila Milena i s malou Argi, která nerušeně spala pod kabátem v šátku na mámině srdci. Na stole, kde bylo skromné pohoštění v podobě sušených jablíček sušenek a čaje hořela svíčka. Upřímně řečeno, čekal jsem sdílení jedné přes druhou, ale žádný „Babylon“ se nekonal. Vedení modlitby se ujala Milenka. V tichosti jsem seděl a naslouchal. Díky a chvály střídala upřímná vyznání svých selhání a slabostí a zároveň touhu po bližším setkání s Pánem. Prosby za sebe navzájem, své děti, partnery, nemocné a potřebné. Přesto, že jsem chlap, cítil jsem, jak se mi do očí tlačí slzy a vzpomněl si na chválu statečné ženy.

(Ženu statečnou kdo nalezne? Je cennější než perly. Pracuje s chutí vlastníma rukama, dlaň má otevřenou pro ubožáka, síla a důstojnost je jejím šatem, s úsměvem hledí vstříc příštím dnům... Přís. 31, 10).

Na závěr jsme se chytli za ruce a vše vyřčené i to co zůstalo ukryto v našich srdcích bylo vloženo do modlitby Páně. Odcházel jsem s radostí a vděčností Bohu za ten veliký dar, který jsme my muži v našich ženách dostali.

Připravil J. Š.

Střípky ze střediska

„Napiš tam nějaké povzbuzující info o středisku.“, bylo mi řečeno. Drahý čtenář jistě promine, že jsem v té chvíli začala překotně zjišťovat, cože to vlastně ten Žabokuk je. Na svou omluvu mohu uvést pouze fakt, že ač je mé srdce v současné době úzce poutáno ke středisku mládeže (a to nejen pracovním úvazkem), patřím do jiné farnosti a s milým Žabokukem jsem dosud neměla příležitost blíže se seznámit. O to zoufaleji a nervózněji nyní můj mozek téká od jednoho podnětu k druhému. Našla by se nějaká akce či aktivita, která by stála za podrobnější popis? Jenže všechno, co stojí za zmínku, už zmíněno bylo, a to na stránkách střediska. A to dokonce i s fotogalerií. Co tedy uvést, abych nepakovala, co už napsáno bylo nebo případně bude v jiné části časopisu?

Kuchám Žabokuka, kterého se mi podařilo úspěšně stáhnout (z webových stránek), a pokouším se analyzovat, co bych si měla představit pod Okénkem do střediska. Vlastně pořád netuším, nestáhla jsem jich dost, aby se to dalo nazvat reprezentativním vzorkem. Ale nakonec,... právě mě napadlo, že to nemusí až tak vadit. Nechme se tentokrát inspirovat názvem a pojďme opravdu jen tak okénkem nakouknout do střediska a jeho provozu...

Pohled č. 1: Dvě holky pobíhají po hřišti s lopatami na sněhu v ruce, dostaly totiž chuť také vypomoci s jeho odklizením. Jenže sněh je věc ošemetná a mnohem zábavnější než na lopatě je na kamarádčině čepici. A tak se uklízení zvrhává ve sněhovou bitvu... V řádném dvojstupu prochází kolem vратnice mateřská školka, která směřuje do keramiky, a mnohohláskovou ozvěnou se odevšad odráží jejich „Dobrý den.“... Parta starších kluků si přišla zahrát kalčo a teď se dohaduje, kdo to komu kazí... Mladá maminka drží jednou rukou svoji nejmladší ratolest a druhou rukou ještě vlhký, spojenými silami malovaný plakát, který se snaží neobtisknout na záda pána, jenž před ní náhle zastavil u dveří půjčovny a začal zjišťovat informace o letních táborech...

Zpod zavřených dveří se na chodbu pláží zvuk kytary a rozlité glazury už na podlahu téměř nekape, neboť se mezitím stihla vsáknout do novin a dětské halenky... Středisko zkrátka žije, a jestli nevěříte, přijďte se sami přesvědčit – anebo rovnou přidat. V některých kroužcích jsou dokonce ještě volná místa! Všechny potřebné informace a mnoho dalšího najdete na stránkách střediska.

Pohled č. 2: Skupinka mladých lidí právě opouští středisko. Nejedná se však o spokojené účastníky, kteří právě využili některou z nabízených aktivit, těmto mladým nestačí jen přijímat. Chtějí také dávat, a tak ve středisku dobrovolně pomáhají jako tzv. animátoři v rámci nejrůznějších kroužků, oratoře nebo příležitostných akcí. A ač se to

zdá neuvěřitelné, takovýchto ochotných duší je na středisku téměř 80. Zatoužíte-li patřit mezi ně a přiložit ruku k (dobrému) dílu, buďte si jisti, že budete srdečně vítáni.

Pohled č. 3: Zaměstnanci střediska se po krátké společné části porady rozcházejí do menších skupin, z nichž každá má na starosti určitou oblast fungování střediska, a radí se a radí... Nejen děti, i my se učíme – vzájemnému naslouchání, komunikaci a umění hledat společně tu nejlepší cestu.

Pohled č. 4: Zaměstnaní i nezaměstnaní (rozuměj animátoři nebo účastníci, kteří se zrovna nachomýtlí) začínají (nebo zrovna končí) pracovní dobu společnou modlitbou. Společně odevzdáváme všechny lidi, aktivity i myšlenky, které s sebou další den přinesl, a prosíme Boha, aby On sám byl s námi uprostřed všeho, co děláme.

Pohled č. 5 – je Váš. I Vy můžete napomoci naší činnosti, byť zrovna nemáte čas nebo síly aktivně se zapojovat. A nezáleží na tom, zda je Vám 5 nebo 85 let. Nebojte se, v této chvíli nejde o apel na Vaše sociální citění a peněženky, ačkoliv si všech finančních darů velmi vážíme a jsou pro nás důležité. To nejdůležitější je však právě to nehmotné, co bylo naznačeno již v pohledu 4 – Vaše modlitba. Stále znovu si uvědomujeme důležitost Ježíšových slov: „*Beze mne nemůžete činit nic.*“ (J 15,5).

Jsmo si vědomi, že naše sebelepší práce ztrácí smysl, jestliže Bůh sám nebude náš základ i cíl – a naopak, že On jediný má moc doplnit, na co naše slabé síly nestačí. A tak i Vás zveme, abyste se s námi sjednotili v modlitbě za celé toto dílo – za všechny pořádané aktivity, za ty, kteří k nám přicházejí, i za nás všechny, kdo se na chodu střediska podílíme. Společně chceme prosit, abychom ve všem, co děláme, opravdově hledali Boží vůli a mohli tak být pro druhé pomocí na cestě k Němu...

Tak. Měla bych asi napsat, že okénko se tímto pomalu zavírá. Ještě než se ale zavře úplně, nabízíme poslední výhled, a to do blízké budoucnosti. Jako každoročně i letos totiž pořádáme:

Letní chaloupky a tábory pro děti a mládež

- **Tempštýn 2009:** 1. turnus medvídek Pú a jeho kamarádi: 8.–12. 6., pro kluky i holky
- **Tempštýn 2009:** 2. turnus medvídek Pú a jeho kamarádi: 15.–19. 6., pro kluky i holky
- **Relax:** 1.–4. 7., pro kluky i holky (11–15 let)
- **Krtek a hlína:** příměstský keramický tábor – 1.–10. 7., pro kluky i holky (6–10 let)
- **Indiánská vesnice:** 3.–9. 7., pro holky (8–14 let)
- **Tancování pod kostelem:** 4.–8. 7., pro kluky i holky (16–50 let)
- **Severská sekera:** 6.–12. 7., pro kluky i holky (16–30 let)
- **Volleyball Jam:** 9.–12. 7., pro holky (17–30 let)

- **Kůň a jeho chlapec:** 12.–22. 7., pro kluky i holky (11–15 let)
- **Cykloputování:** 13.–17. 7., pro kluky i holky (13–17 let)
- **Ministrantská chaloupka:** 19.–23. 7., pro kluky (7–10)
- **Austrálie:** 19.–25. 7. – pro kluky i holky (9–12 let)
- **Ministrantský tábor I:** 22. 7.–1. 8., pro kluky (10–15 let)
- **Zločiny v Alcatrazu:** 26. 7.–3. 8., pro kluky i holky (10–13 let)
- **Ministrantský tábor II:** 1.–11. 8., pro kluky (10–15 let)
- **Tábor rodin:** 8.–15. 8., pro kluky i holky – navazuje na loňský rok
- **PoPouPo:** 9.–16. 8., pro holky (9–12 let)

(Zeleně zvýrazněné jsou již obsazené, z ostatních můžete dosud dle libosti vybírat. Další informace k táborům včetně letáčku naleznete na stránkách střediska).

A to už je opravdu konec naší exkurze. Můj počítač se už začíná tvářit lehce přehřátě a vyčerpaně a myslím, že v této chvíli se již opravdu sluší okénko zavřít. Koneckonců, i naše hlava tu a tam potřebuje čas, aby si mohla v klidu uspořádat všechny vjemy, které se jí podařilo vstřebat. Zavírám jej tedy, s posledním ohlédnutím na život, který pod hlavičkou střediska kypí, a s tichým přáním, aby naše společná modlitba byla skutečným základem pro všechny naše činnosti a aby Ten, který je jejím zdrojem, stával se pro nás všechny stále více vším...

Za Salesiánské středisko Klára Maliňáková

Masopustní dopoledne

Masopustní dopoledne, které proběhlo ve čtvrtek 12. února v sále pod kostelem, bylo tentokrát motivováno farmou a jejím vlastníkem – farmářem Macdonaldem. Děti, oblečených převážně do zvířecích kostýmů, se v doprovodu svých maminek (a v případě některých rodin i tatíků) sešlo opravdu hodně.

Program byl opravdu pestrý: tancování a zpívání bylo vhodně doplněno zábavnými úkoly, paralelně probíhala i výstava veselých koblih. Na závěr se uskutečnilo vyhlášení koblihy nejveselejší a její autorka byla po právu odměněna opravdu krásnou zástěrou na vaření. Škoda jen, že během této milé akce její pořadatelé nepoužívali mikrofony, určitě by to návštěvníci rádi přivítali.

Tříkrálová koleda

V čase narození Ježíše Krista se na nebi objevila velká hvězda, která byla znamením, že On je ten mnoho pokolení očekávaný Spasitel. V daleké zemi žili tři mudrci, kteří se každý večer dívali dalekohledem na oblohu a vše, co zpozorovali, si zapisovali do velké knihy. Když uviděli velkou hvězdu, vypravili se na cestu, aby se poklonili narozenému Spasiteli...

Ani my, členové Klubu maminek jsme nelenili a 5. ledna 2009 – v předvečer svátku Tří králů – jsme se sešli ozdobeni papírovými korunami na hlavách, dalekohledy či hudebními nástroji v rukou. Na naší obchůzce jsme se navštívili místní pobočku Mahelovy knihovny, městskou policii a na závěr jsme zamířili do střediska. Na všech místech jsme byli přijati tak krásně, že se mi až sem tam vkradla slza do oka. Přitom jsme nedělali nic zvláštního, jen jsme jim s našimi dětmi, převlečenými do tříkrálových kostýmů, přišli zazpívat koledy a povědět jim velikou radost, která je určena pro všechny lidi, že se narodil Boží Syn. Měla jsem dojem, že ti, kterým jsme tuto zprávu přinesli, za ni byli velice vděční.

text: Z. W.

Ples farnosti

V sobotu 24. ledna 2009 se v sále pod kostelem sešli příznivci společenských tanců – krásně načesané dámy ve večerních toaletách, hladce oholení pánové v oblecích. K dobré náladě – kromě kapely a dostatečného množství milých známých lidí – vtipně přispíval i moderátor večera Honza Šlachta. Všem pořadatelům patří dík za obětavost, díky níž mnozí ze zúčastněných prožili velmi příjemný večer.

text: Z. W.

Dětský karneval

Dne 7. a 8. 2. 2009 se v sále pod kostelem Panny Marie Pomocnice křesťanů uskutečnil karneval. Na karnevalu nás po celou dobu doprovázeli Malá čarodějnice a haruan Albraxas. Věřím, že se jako já i vy všichni těšíte na příští karneval.

text: Daniel P. (9 let)

Nákup

Byla sobota. Večer jsme čekali návštěvu. Když jsem se podívala do spíže, bylo mi jasné, že z toho, co jsem tam našla, bych návštěvu příliš nepohostila. Nezbyvalo nic jiného, než jít nakoupit. Před obchodem jsem se letmo pozdravila s panem Jardou, prodejcem Nového Prostoru, a pospíchala nakupovat. Jakmile jsem měla nakoupeno, zamířila jsem k pokladně. Pokladní markovala zboží za zbožím, dokud se neozvalo: „739 Kč“. Podala jsem pokladní platební kartu a začala jsem si rovnat nákup do tašky. Najednou jsem uslyšela: „ZAMÍTNUTO.“

„To není možné“, namítla jsem. Pokladní zopakovala platební úkon a velmi nepříjemně a důrazně řekla: „Zamítnuto, asi tam nemáte peníze.“ Stále jsem si trvala na svém, že na účtu peníze musí být. Pokladní byla čím dál nepříjemnější a já se začínala cítit trapně a beznadějně. Hotovost jsem u sebe žádnou neměla a věděla jsem, že doma také téměř žádná není. Co dělat?! S pokladní jsem se domluvila, že si peníze půjdu vybrat z bankomatu a vrátím se pro nákup. Kupodivu souhlasila.

Zamířila jsem k nejbližšímu bankomatu, tedy hned vedle vchodu do obchodu. Jak velké bylo mé překvapení, když se na monitoru bankomatu objevila věta: ZAMÍTNUTO, PŘEČERPÁN TÝDENNÍ LIMIT PRO VÝBĚR HOTOVOSTI. Co teď?! V hlavě se mi začala honit jedna myšlenka za druhou. „Co udělám s plným košíkem? Čím večer pohostím návštěvu? Jak seženu peníze, když je banka v sobotu zavřená? Co si počnu? ...“

V tom jsem za sebou uslyšela vlídný hlas: „Nějaký problém?“ Otočím se, kdopak to na mě mluví?! Pan Jarďa, prodejce Nového Prostoru. Svoji otázku zopakoval ještě jednou. Já odpověděla, že se nic neděje. Hlavou mi proběhla myšlenka: „Přece nebudu člověku bez domova povídat, že bych potřebovala půjčit peníze.“

Pan Jarďa se ale nedal: „No tak, řekněte mi, co je za problém?“ Stále jsem se zdráhala svěřit se, ale nakonec jsem řekla: „Nemám peníze na zaplacení nákupu.“ Pan Jarďa pohotově odpověděl: „Kolik chcete půjčit?“ Já na to: „Ne, nic děkuji.“ „No tak, ptám se, kolik potřebujete?“ „Je to dost peněz“, odpověděla jsem. Pan Jarďa vytáhl z peněženky tisícovku a podal mi ji se slovy: „Bude to stačit?“ Bylo mi hrozně. Peníze jsem potřebovala, ale zároveň jsem si je nechtěla půjčovat od člověka, který má sám málo. Pan Jarďa ale trval na svém. Peníze mi vtiskl do ruky a já mohla jít zaplatit nákup. Doma jsme nakonec dali peníze nějak dohromady a já jsem je ještě téhož dne mohla panu Jarďovi vrátit.

Když jsem o všem doma přemýšlela, vybavil se mi příběh chudé vdovy, která darovala v chrámu své poslední peníze. Pan Jarďa, který sám nemá mnoho, se i s tím málem, co má, se mnou rozdělil a bez váhání mi pomohl. Takže nikdy nemůžete vědět, kdo vám v nesnázích pomůže. A, abych nezapomněla! Když jsem peníze vracela, pan Jarďa mi s úsměvem řekl: „Nemusela jste tak spěchat, já je zas tolik nepotřebuji!“

Monika Bínová

70 LET SALESIÁNŮ

Když 14. dubna 1950 přišli oratoriáni dopoledne do oratoře, s údivem hleděli na příslušníky StB v civilu, které tam našli místo asistentů a kněží. Ti jim sdělili, že salesiáni jsou nyní na dlouhodobém školení, oratoř ale bude dále v provozu a místo salesiánů tam budou oni. Jejich cílem bylo všechny oratoriány postupně začlenit do pionýra a Svazu československé mládeže. Za tím účelem byly herny předány do užívání svazákům. Po protestech lidí byl povolen k liturgickým potřebám pouze prostor kaple se sakristií a hudebnou. Důležitou postavou následujících let byl P. Bradáč, kaplan v Komíně, který měl na starosti žabovřeskou oratoř. Pokračoval dále v salesiány započatých stavovských duchovních obnovách, pouťích, májových... P. Bradáč byl velkým propagátorem liturgie. Včleňoval do mše svaté české texty a byl jedním z propagátorů liturgického předkoncilového hnutí. Za jeho působení dosáhl chorálový zpěv nebývalého rozkvětu. Volně navázal na předchozí salesiánské katechismové debatní večery a přešel plynule na jakési biblické hodiny, kdy vysvětloval především knihy Nového zákona. Zavedl devídidenní noveny k Panně Marii za salesiány, které se nepřetržitě modlily až do uzavření kaple roku 1961. Poslední rok svého působení konal pro mládež předmanželskou výchovu. Státnímu režimu se působení P. Bradáče nelíbilo a tak jej v roce 1958 přemístil do Zbýšova. Oratorní činnost probíhala i po odsunu salesiánů. Na jejich místo nastoupili nejstarší oratoriáni. Aby se zdůvodnila jejich činnost, byli všichni chlapci vedeni jako ministranté a tak při bohoslužbách bylo v presbytáři alespoň padesát ministrantů. Jejich vedení bylo dobře propracované a samotná činnost na schůzkách i na hřišti byla vedená pod asistencí starších oratoriánů v duchu preventivního systému dona Boska. Podruhé vlně zatýkání salesiánů v roce 1956 a 1957 a po odchodu P. Bradáče (1958) ministrantů ubylo, ale pokračovali dále až do uzavření oratoře. Vznikl zde malý smyčcový orchestr, pokračovala ochotnická divadla, smíšený pěvecký sbor. Sobotní či nedělní odpoledne byly často zpestřovány promítáním filmů. Oblíbená byla ministrantská utkání v kopané a ve stolním tenisu proti ministrantům z jiných farností. V tomto období se také rozšířila dívčí družina Panny Marie, která vznikla již za salesiánů. Po celou dobu zde s přestávkami byli přítomni někteří salesiáni, zvláště mladší klerici. Druhá vlna zatýkání řeholníků v letech 1956-7 byla předzvěstí dalších nátlaků na celé dílo. V roce 1961 pak byla oratoř zavřena s odůvodněním, že by babičky mohly v dřevěné budově uhořet. Tím byla činnost v oratoři znemožněna. 18. února 1965 za ne zcela objasněných okolností kaple s oratoří vyhořela z byly jen nepatrné zbytky. Je třeba poděkovat všem lidem, kteří nesli charisma dona Boska v těchto obtížných dobách dál i za cenu perzekucí a pomohli šířit a nesmazatelně uchovat úctu k Panně Marii Pomocnici křesťanů a donu Boskovi v srdcích lidí tak, že se v budoucnosti mohlo znovu rozvinout. Za všechny nás mladší Vám všem srdečně děkuji.

P. Vít Dlapka

Had připraven na svou největší úlohu: „Evo, vezmi si jablko, poznáš rozdíl mezi dobrým a zlým“. Eva, „nevezmu“. Had: „vezmi si jablko budeš jako bůh“. Eva, „nevezmu“. Had se zamyslí a říká si, „vždyť je to ženská“. A povídá jí, „vezmi si jablíčko nejsou v něm žádné kalorie.“ Chramst....

Ve vlaku: „Paní, řekněte vašemu synovi, ať mě nenapodobuje!“ „Petříčku, přestaň ze sebe dělat debila!“

Letí muž v balónu a najednou zjistí, že začíná klesat, nepůjde to zastavit a neví, kde je. Tak se rozhlíží kolem a pod sebou uvidí nějakého turistu. Zavolá na něj: „Haló, pane, nevíte, kde jsem?“ Turista se podívá na muže v balónu a odpoví: „V balónu!“ Chlapík trochu našťavaně odpovídá: „To vím, ale tak mne napadá – vy musíte být z IT!“ „Jak jste na to přišel?“, zvědavě se ptá turista. „To je jednoduché“, říká muž v balónu. „Vaše odpověď je zcela přesná a je mi úplně na nic.“ „Jak vás tak poslouchám, vy musíte být z obchodního!“ říká turista. „A jak jste na to přišel vy?“, ptá se obchodník. „To je také úplně jednoduché“, říká turista, „vy jste v háji a můžu za to já!“

Pepíček, kterému máma zakázala se koupat v přilehlém rybníce, přijde domů s mokkými vlasy a povídá, že spadnul do vody. „Tak jaktože nemáš mokré i oblečení?“ „No, měl jsem takové tušení, že bych mohl spadnout, a tak jsem si je radši sundal.“

Baví se dva kamarádi a samozřejmě přijde řeč na ženy: „Tak ta tvoje dala 500,- za bahenní masku?!“ „A pomohla ji alespoň?“ „No dva dny to bylo dobré, ale pak to z ní slezlo!“

Tomuhle se prý u IBM smějí dodnes: Kdysi se firma IBM rozhodla nechat na zkoušku vyrábět některé díly v Japonsku. V zadání byla mj. klauzule, že se tolerují tři chybné součástky z 10 000. S první dodávkou přišel následující průvodní dopis: My Japonci těžko chápeme vaše americké obchodní praktiky. Přesto jsme podle smlouvy zvlášť vyrobili ke každým 10 tisícům součástek tři vadné a přidali jsme je do dodávky. Doufáme, že s nimi budete spokojeni.

Předávání víry v rodině

Kurzy pro manželské páry připravuje Centrum pro rodinu a sociální péči. Čtyři na sebe navazující tematická setkání se uskuteční **20. 4., 27. 4., 4. 5., 11. 4.** Podrobnosti na **www.crsp.cz**.

10 let hospicu

Dům léčby bolesti s hospicem sv. Josefa v Rajhradu u Brna oslaví 10 let. Mši svatou **25. 4.** v 15:00 h bude celebrovat biskup Vojtěch Cikrle. Podrobnosti na **www.dlbsh.cz**.

Pouť do Lurd 2009

Maltézští rytíři pořádají pouť k Panně Marii Lurdské. Doprava bude zařízena letecky, termín od **30. 4.–4. 5.** Podrobnosti na **www.maltezskapomoc.cz**.

Svatoklementsý rok 2009

21. 5. uplyne 100 let od svatořečení *Klementa Marie Hofbauera (1751–1820)*, rodáka z Tasovic u Znojma. Zahájení oslav **20. 5.** v Tasovicích (mše v 19:00 h). Dne **21. 5.** se koná Mezinárodní pouť (mše v 11:00). Dne **23. 5.** se můžete těšit na hlavní pouť farnosti, pekařů, cukrářů a vinařů (mše v 17:00 h, celebruje biskup Vojtěch Cikrle). Podrobnosti na **www.lidovemisie.cz**.

Noc kostelů v Brně

Akce pořádaná tradičně v Rakousku, která svým rozsahem nemá v ČR obdobu. Farnosti, sbory, církevní obce a řády přivítají v otevřených kostelech návštěvníky bohatým programem včetně komentovaných prohlídek a koncertů. Příchozím se otevrou i jindy nepřístupné varhanní kůry, sakristie, věže a krypty. Podílí se šest křesťanských církví v Brně, zatím je přihlášeno 17 míst. Akce se uskuteční **29. 5.** Podrobnosti na **www.nockostelu.cz**.

připravila: L. K.

Duchovní cvičení 2009

Termín	Datum	Místo	Téma	Exercitátor	Informace o exercitátorovi
1.	5.5. – 10.5.	Vidče u Rožnova pod Radhoštěm	Sv. Pavel	Petr Chovanec	Salezíán, 49 let, pochází ze Vsetína, je odborníkem na sdělovací komunikaci, žije v komunitě v Brně-Zabovřeskách, pracuje v náboženském vysílání České televize a je spoluzakladatelem Bosco Media Centrum, o. p. s. piero@sdb.cz
2.	29.6. – 5.7.	Prosiek U Lipt. Mikuláše, Slovensko	Ježíš lékař duše i těla – Elias Vella	Pavel Hanáček	Salezíán, 39 let, pochází z Kunovic, v současnosti žije v lišeňské komunitě v Brně a spravuje kostel v Slatině; Rád a dobře fotografe. S Petrem Baranem se již několika DC zúčastnil. handapanda@volny.cz
3.	20.7. – 25.7.	Nový Hrozenkov u Vsetína	Tři marnotratní DC podle Petra Barana	Pavel Hanáček	
4.	26.7. – 31.7.	Nový Hrozenkov u Vsetína	Chci žít jako křesťan v postmoderní společnosti	František Blaha	Salezíán, 46 let, pochází ze Sulíkova (u Letovic). 12 let působil v Brně, v současnosti provinciál saleziánů s hlavním stanem v Praze-Kobylisích. fxblaha@sdb.cz
5.	10.8. – 15.8.	Čučice u Brna	Bůh miluje každého člověka	Josef Daněk	Salezíán, 58 let, pochází z Jiříkovic u Brna, 9 let působil v komunitě v Brně-Zabovřeskách, nyní je zde farářem. josef.danek@brno.sdb.cz
6.	23.10. – 28.10.	Vidče u Rožnova pod Radhoštěm	Ježíš lékař duše i těla – Elias Vella	Radek Gottwald	Salezíán, 47 let, pochází ze Zlechova u Uh. Hradiště, po mnohaletém působení v Ostravě je nyní ředitelem přednoviciátu v Sebranicích u Litomyšle. radekgo@volny.cz

Čučice

Prosiek

Vidče

Hrozenkov

*Buď zdráva paní na oltáři
co přelaskavou svojí tváří
světlo pokoje rozžiháš.
Madono krásná, hvězdo jasná,
rukou svou synka objímáš
a druhou, ke mně vztaženou
zveš k Bohu hříšnou duši mou.*

*Pojď za mnou se svým trápením,
přijď máš-li v sobě hříchu stín
s duší pokornou a kající,
po odpuštění toužící,
vlož svoje přání na můj klín
a já ti milost vyprosím.*

*Madono krásná, něžná,
tys nebes první kněžna,
k Tobě se s vírou utíkám
a převelikou prosbu mám,
chraň prosím v každou hodinu
mě hříšného, mou rodinu.*

Karel Škoda